

En binäring i den byggd jag bäst upp
var vedläggning, som kallades för fann
ved. Och en fann var tre alnar hög
och åtta bred. I Blekinge kallas myskes
sådan som vedtrana var endast biten
länga. Och huggaren erhöi för 60 är
sedan 75 öre per fann. Både s. k. små-
bönder och löppare fingo kalla till gods
med sådant arbete, at sådant pris.
Och som rådde om skogen var kanske nå-
got bättre lotade. Och hade ju skogen gra-
tis och slappso skatta för skogsanvändning,
man så fingo de sälja veden nere vid
Puhavik för 67 kr fann. Och blir
ungefär 3,50 per meter. Det var ungefär 50 kr.
an höra landvägen. När borden, Sand-
bäck - Uolje blev färdig 65 är sedan, blev
det mindre med utvagnade hästar längs vägen.

Reand de extra förtjänterna som fått
folk rösta för några slantar på
en samla bidjon till en gagna vid
täckläggning med halms. De skuro dessa
utan någon som fått "licens" från
markägaren. De skulle också bridas
med en stor färka, ty brida en
löngrän det går ju g. De berättas
ihop i buntar om en 30 st. och för-
stade anbring 50 st. buntar. Sedan
de användes måste de ordentligt blö-
tös upp i en större karp. Det kunde
också till en skaffa kappor, cosdda
en prassa ihop halmen med samt
binda om dessa kapporna och täcken
samt vira om med dessa täckvidjor.
För dessa täckkappor betalles naturligt-
vis något högre pris än för vidjorna.

ACC. N:R M. 12061:3.

Blott en enda spel med stickor börja minnas jag sett för 65 år sedan. Det var cirka en fjög stickor ungefär 9 cm långa och något grövre än tändstickor. Så var det en sticke med krona i ena änden förestående kung, samt en var drötning, och en eller kanske fler knektar. Dessa varierade ju i olika för-
ång. Allar såu dem påt packade i ena handen vilken sedan hastigt öppnades. Man sånde det en med exempelvis en lit-
ten sticke börja till sig så många som möjligt utan att de kvarliggande fick röra sig. När de där gjorde fick motspelaren fortsätta. Efteråt räknades för-
ången. I flera än två Runder deltaga. Knappt sådant spel i marknader har jag al-
drig förnunnit. Sedan 1888 har jag aldrig sett det.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Spel med
stickor
Lup. 69.

Träskomakeri var en äldre benämning i
min barndom d.v.s. drygt 60 år sen. Dessas
måring tjungar om på rista värsat, eller
avdelas utdöet är ej tydligt, eller i denna
förståelse finns ingen som kan den
konsten. Min far gjorde träskor endast till
hushåll. Sen var det en annan mindre
lantbrukare som gjorde utställning
huvudsakligen åt byns medlemmar. De
kostade 33 öre parat i ordinar stöck.
Sin skolbarn var det 15 öre. En konfli-
ktig kunde han nog tjäna krona för
dagen. Om någon fick han sitta inne
i en präst och "Kreta till den". Svårt dag-
liga språk skulle det väl om det är
de "puttade". Det skedde med bandedjuren.
Svårt hade endast nävare, så, och
nya svar, samt Längsle och Kledjuren.

En träskomakare gjorde enbart sådana skor på beställning i sin hantverkstid i fall vicket var att han gjorde ihop ett helt hästlass sådana. Var det en som emmers g. var någon skrift i yskhet som var förändras ner i Bredlevis med träskor. Han blev av med den gamla fort tack vare hans talande tunga, däremot fick den mera besvär från de bättre skor, emedan han saknade "säljarförmåga". Varför han detta yskhet ansett det. Jo, med mer än en daglon skulle träskorna bli för dyra och förfärliga är det ingen som vill eller har förmåga att lära. Ty det är som med träsnideri. Tills han varje snickare snida i trä, och en gammal man som gjorde träskor sade man får göra 30 lass sådana sådana men för att på den tiden han gick med,

I min barndom fanns det näst som
hette påsstickor. De var ovanbär-
liga vid skapning av en bäv för att
få reven jämn. Dessa stickor var
cirka 1/2 aln långa samt 1/2 tum breda
samt tunna som en papperkniv. De
var utkilade uter rätt blygt fura
samt bretade med lårten avsedda
bandknivar. Några andra värttyg,
cagnacles g. Vid de upplädda bäv-
stolarna var dessa stickor oerflödi-
ga och någon som tillverkade sådana
kunde så vitt jag vet, inte finnas.
Således att tycke som det var av sig
själv. I gamla bondgårdar kunde finnas
några sådana nu eller mindre illa
medfarna. Det är länge sedan någon
gammal kvinna som vet om alla sådana.

Bland de yrken som torde vara alldeles
medtagna äro detta ett, som nämligen
vissa personer hade lärt sig, att göra
Korvar, biskupor utsädeskäppor (sär-
löbe) av halm. Kärtill pågickes endast
en säs skriv, samt ett S. R. fjärrkor.
Först kretades en del tunnare och lättbä-
rige spånor (vidjon) att svepa om halmen
med under arbetets utförande. För att
få halmen lika jämn och tjock användes
ett fjärrkor som alltid var färdigt
av halm, och så bandes det om med
vidjon ganska tät. Sedan Korvar
finnas ännu hos folk och användes
även i kvarnar till mjölkorvar. Men
biskupor användas som vi vet, nu-
mera i form av bisk. tet förde man
snart att träffa någon som kan göra halmarbetet.

Som det fanns många gamla färdiga för
färdvred en del på att skaffe sig
en plant med att göra bopkvarter, och
kunde det att en sådan kvast kan vil-
kan bonddräng som helst göra, men det
är ej så säkert. Alltuntom så ser det
när en kvast. Vanligtvis användes bjöck-
ris som bräda av på den del som ska
kanas för skapt. Några sämre grevar
böia jämväl läggas extra i bopkvar-
ter för att det ska bli något att sope
med. Den brädes sommar med bräda
bjöckskott. I en stall och ladugårdar
ero de förträffliga i något grövre
format. I en stycket var priset för
men nu äro de undanstängda av fa-
brikshuset. En blind man här gör ännu
bjöckkvarter för ett pris av 50 öre stycket.

"Min mor lärde mig läsa vid spinnro-
ten" var ättmistarens förra en stående devis
för många. Det skulle också utgöra en blyg-
som tillställning av hemmet små förfäster.
Själv har jag väckt många morgnar med
en sångers och spinnroten av spinn-
roten monotona melodi. De som en ha
ull sända av den och få den också spinn
men om så önskas. Det var en blygsamt
tjänst för familjen. Det måste användas
hans för familjens behov och arbetet
åt andra spinnroten upp till 1,50 kg. Då skulle
ullas kallas två gånger, spinnroten och spinn-
roten samt kallas och myntas. Det var en
tid det användes blingande mynt, men en
kaka bröd och en skåpand smör kunde ja
även användas. Blandiga kallas spinnroten
för de dömsmet "Svältkärnan". Nu har den tyttat.

Det var inte bara all våra hädan-
gärna flitiga kvinnor hade att spinn-
na. I synnerhet Långskustens fick spin-
na åtskilliga pund både skärfar
björnar och bjär, således det som fick
av linet. Det ingick i Långskustkontraktet,
liksom mannan var ålagd att lägga
vissa famnar stugjärde varje år. Idet
på egen kost. Min svärmor berättade om
en både hon själv och många med her-
ne fick hos sin blivande svärmar or-
lägga prov på vad hon dugde till
med arbetet emellan. Hon fick både
våsa och spinna, allt under sin svär-
mors övervakning. Regel var att om
lördagskvällen fick Långskust sätas
å sido såväl som andra redskap
för den ständande hädans sken.